

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐμειδίασε καὶ ἔχομεν χάριτι θεῖα τὴν πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένην **ἀλλαξοδοσια-λεῖαν**—εἰς τὰ θεατρικά. Ἐκθρονισθέντος τοῦ ἀποκρηάτικου Μορῶ ὑπὸ τοῦ νηστικοῦ Κωστοπούλου τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἐνθρονίζεται ἐν τῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν ἡ ἰταλικὴ μουσικὴ.

Σήμερον ἀναμένεται ὁ μελοδραματικὸς θίασος ἐκ Κερκύρας καὶ τὴν κυριακὴν ἀρχεται ἡ πρώτη παράστασις μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς μελόδραμα **Σαλδατῶρ Ῥόζας** τοῦ μουσικοῦ συνθέτου τῆς Ἀγουρανής. Αἱ πρῶται πρόβαι θὰ γίνουσι ἰσως ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου. Πολλὰ ἀπὸ τοῦδε λέγονται περὶ τῶν πρῶτων προσώπων τῆς ἐταιρίας.

— Τέτοια πρῶτα δὲν εἶδε ἄλλοτε ἡ Ἀθήνα.

— Ὁ βαθύφωνος εἶναι μοναδικός.

— Ὁ τενόρος βγάζει ἀπὸ παντοῦ φωνή.

— Ἡ δευτέρα ὑψίφωνος εἶναι μαγνήτης μοναχός.

Ἄλλα αὐτὰ εὐχαρίστως ἤλθον εἰς τὰς ἀκοάς μας καὶ εὐχαρίστως σὰς τὰ μεταδίδομεν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ τὰ βεβαιώσωμεν τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, ὅτε ἐλεύθεροι χοροῦ, προσωπίδων, ἐσπερίδων καὶ μουσικῶν θὰ εὐρεθῆτε ὅλοι εἰς τὰς θέσεις σας δροσεραὶ ἀπὸ ἐξαήμερον ἀνάπαυ-
λαν καὶ ἐκκαθάρισιν ὅλων τῶν λογαριασμῶν μετὰ τῶν συζύγων καὶ τῶν θαυμαστῶν σας.

*

Τὸ Φάληρον τοῦ Μορῶ εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων δολοφονήσει τὸ Φάληρον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπιβραβεύεται συνεχῆς μουσικὸν, μελοκωμικὸν, ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, ἦτο τερατώδης αἰσθητικὴ φαντασιοπληξία, ἣτις καὶ ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα εἰς τὸ οἰκονομικὸν ναυάγιον τοῦ ἐργολάβου.

*

Γλυκυτάτη ἀνατέλλει ἡ τεσσαρακοστὴ μετὰ μουσικὴν σοβαρὰν, παθητικὴν, ῥεμβώδη.

Αἱ ἀπόκρεφ ἤξιζον μίαν Μινέλλην ἀνδροφοροῦσαν, μίαν Νινίς ἡμίγυμνον, ἓνα Γαλαζογέννην θηλυδρίαν, καὶ ὅλα τὰ εἰκονικὰ κανκὰν τοῦ Ὀφρμπαχ.

Ἄλλ' εἶχον παραταθῆ τὸσον, ὥστε δὲν ξεύρω ἂν δὲν εἶχον ἐναποθηκέσει ὡς συνωμόται μηδενισταὶ ἄφθονον ἐρηκτικὴν ὕλην ὑπὸ τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα τοῦ συζυγικοῦ, τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ βίου.

Τὸσον μάλιστα εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, ὥστε εἰς ὑψηλῆς φοβηθεὶς τὰ ἐπακόλουθα τῆς ὄφρμπαχομανίας ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ἀντίδρασιν κατὰ τῆς μελικῆς κινήσεως ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ συζυγικοῦ βίου, καὶ τὸ κατώρθωσεν, καθ' ἣν στιγμὴν ἄλλος ὑψηλῆς ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος κατείχετο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν.

*

Αἱ ὅλα αὐτὰ πιστεύομεν ὅτι ἡ κοινωνία μας θέλει ὑποδεχθῆ θερμῶς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα, λίαν ἐγκαίρως ἐρχόμενον νὰ ἐμψυχώσῃ τὰς χλιαρὰς σαρακοστινὰς νύκτας.

Ρ. Γ. Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις τὴν Κυριακὴν θὰ ἔχωμεν τὸν **Ριγολέττον**. Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ Σβήτ νὰ μὴν καύσουσι τὴν καρδίαν μας!

UN COUPLE

(Histoire véridique du temps présent).

Je voudrais savoir quel est ce brave homme
doux comme

La corde qui lie le rocher chétif
à l' if.

Je dis qu' il me plait; et sa pauvre taille
qui raille,

Son air fort maussade et ses petits yeux
Grincheux.

Il tient toujours au bras sa tendre épouse
Jalouse

Qui comme un fruit mûr pend à son bras court
Et lourd.

Beaux yeux, teint mat, rien ne manque à la
Mais elle [belle]

Garde encore le plus beau pour le mari
Chéri.

Elle ne sourit qu' à lui cette bouche
Farouche;

Hélas, pour le reste, elle a un dédain
Hautain.

Un jour d' été ils sont en promenade,
Lui fade

Son parapluie à gauche, à droite trainant
Content

La jeune femme dont le doux ramage
Si sage

Devient pressant—Il touche du doigt son
Menton.

Mon doux époux, mon cœur, m' aimes-tu, parle
Mon Charle,

Ne vois-tu pas mon sein qui bat pour toi,
Mon roi ?

Lui d' un air grave—Est-ce mon nez qui coule,
Ma poule,

Ou bien ai-je en vérité sur ma peau
De l' eau ?

Sa femme pourtant l' attire près d' elle
Mais telle

Fut son ardeur, qu' elle attra pa tout net
Son nez.

Ἄχτι.